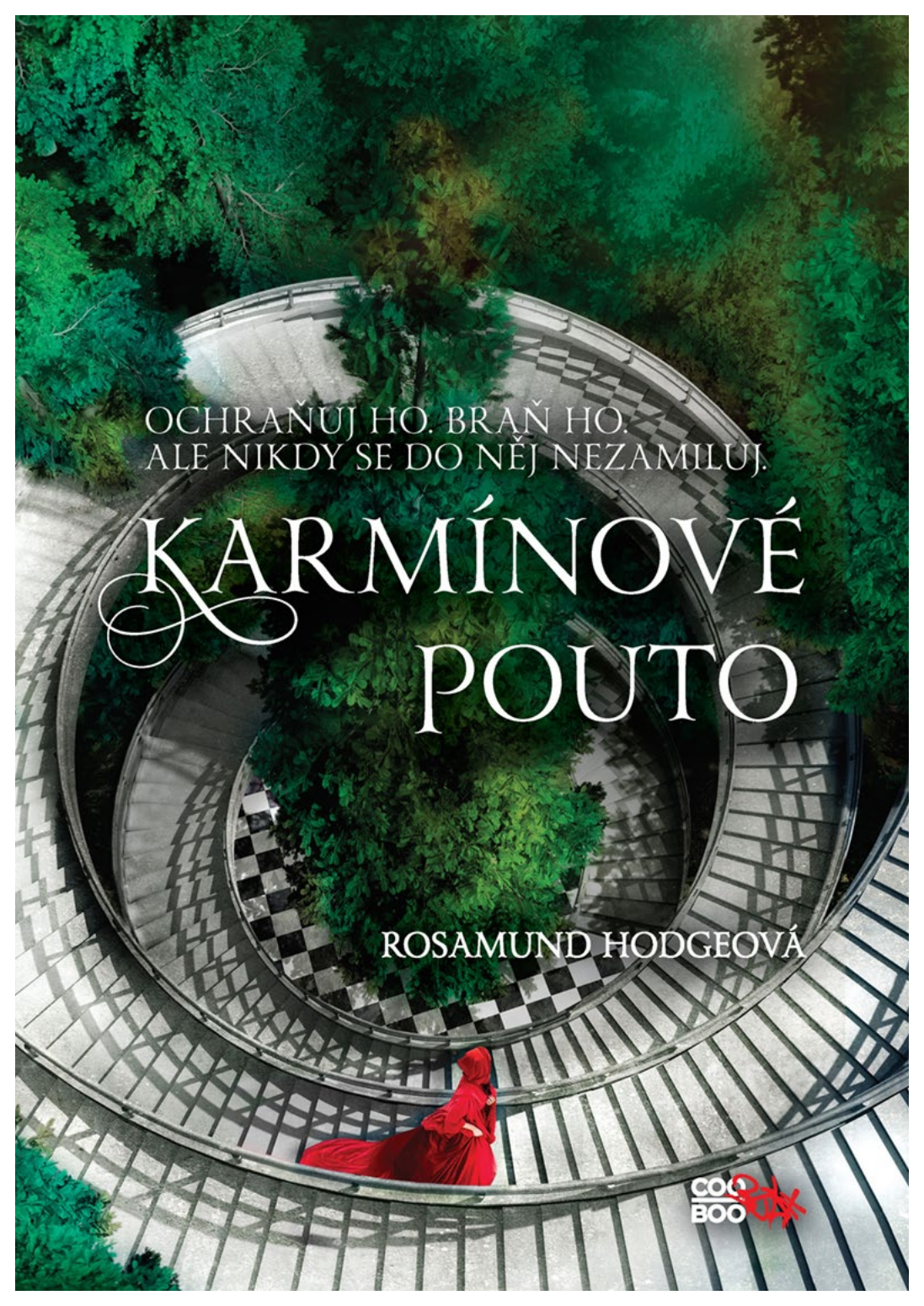

An aerial, top-down view of a spiral staircase. The staircase has a black and white checkered pattern on its steps and a metal railing. A person wearing a long, flowing red dress is standing at the bottom of the spiral, looking up. The staircase is surrounded by dense green foliage and trees. The overall scene is dramatic and mysterious.

OCHRAŇUJ HO. BRAŇ HO.
ALE NIKDY SE DO NĚJ NEZAMILUJ.

KARMÍNOVÉ POUTO

ROSAMUND HODGEOVÁ

COC
BOO

Karmínové pouto

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Rosamund Hodgeová
Karmínové pouto – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KARMÍNOVÉ POUTO

ROSAMUND HODGEOVÁ

Přeložila Anežka Dudková

*Matce,
které vděčím za polovinu své odvahy,
a otci,
kterému vděčím za tu druhou.*

*Tento příběh začíná nekonečnou nocí a nesmírným hvozdem;
dvěma osiřelými dětmi a dvěma meči vyrobenými ze zlomených kostí.*

Stále ještě neskonečil.

Prolog

Po celý život budeš mít na výběr jediné,“ řekla jí kdysi teta Léonie, „a to stezku jehel, nebo stezku špendlíků.“

Rachelle si na to vzpomněla toho dne, kdy ji zabila.

Když bylo Rachelle dvanáct, teta Léonie ji vybrala jako příští lesodějku jejich vesnice.

Rachelle už v tetině chaloupce byla stokrát, ale toho rána v ní stála nepřírozeně rovně a spořádaně a ruce měla sepjaté před sebou. Teta Léonie před ní poklekla ve svých bílých šatech a červeném plášti lesodějek.

„Dítě,“ oslovila ji a Rachelle narovnála záda, protože tak jí teta Léonie říkala jen tehdy, když měla průšvih. „Jestlipak víš, co je posláním lesodějek?“

„Splétat kouzla, která budou chránit vesnici,“ opáčila okamžitě Rachelle. „A pamatovat si staré příběhy.“

Rachelle měla za to, že ji bude bavit splétat mezi prsty vlnu. Věděla, že staré příběhy se naučí víc než ráda. I tak si ale přála, aby lesodějky stále chodily na výpravy. Chtěla v těch příbězích žít, ne je pouze vyprávět vesnickým dětem.

„A kdo byla první lesodějka?“ zeptala se teta Léonie.

„Zisa,“ odpověděla Rachelle. „Protože byla první, kdo kdy někoho ochránil před Velkým hvozdem, když spolu s Tyrem zabili Požírače.“

„A kdo je to Požírač?“ doptávala se teta Léonie.

„Bůh hvozdňanů,“ řekla Rachelle. „Otec Pierre tvrdí, že doopravdy neexistoval, nebo že to aspoň nebyl bůh, protože ten je jen jeden. Ale ať už byl Požírač kdokoli, měl v břiše slunce a měsíc, dokud je Tyr a Zisa neukradli a nevysadili je na nebe.“

Otec Pierre považoval za smyšlenou i tuhle část příběhu, ale Rachelle nechápala, jak si tím může být tak jistý, když tu před třemi tisíci let nebyl. Navíc se jí tahle část příběhu líbila.

„Požírač je nekonečný hlad,“ prohlásila teta Léonie a v hlasu jí zaznívala pochmurná odevzdanost. „Kdysi držel celý svět v temnotě, tehdy celému lidstvu vládli hvozdňané, kteří nás lovili jako králíky.“

Rachelle pocítila bodnutí nevolnosti. „Tyr a Zisa Požírače zabili,“ řekla. „Zisa zemřela a Tyr se stal králem.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou teta Léonie. „Tyr a Zisa ho jenom spoutali. A ta pouta už téměř povolila.“

Pronesla ta slova tak lehce, že Rachelle chvíli trvalo, než jim porozuměla, než ucítila, jak se jí zmocňuje odpor a zhnusení, které způsobuje opravdový strach.

Teta tiše a neodbytně pokračovala. „Už to nebude dlouho trvat a otevře oči a zívne. Tehdy znovu spolkně měsíc a slunce a my budeme opět žít v temnotě.“ Podívala se Rachelle do očí. „Věříš mi, dítě?“

„Ano,“ potvrdila Rachelle s bušícím srdcem. *Ne, prosím ne.* Když se ale očima střetla s tetiným pohledem, musela si pomyslet: *Možná.*

To je v pořádku, ujišťovala se. Teta Léonie nás zachrání.

Teta Léonie však na žádnou záchranu nepomýšlela.

Tři roky Rachelle poslušně seděla v chaloupce a splétala kouzla. Naučila se zažehnat horečku, vyhnat myši z obilí a zabránit lestvůrám (zvířatům narozeným ve Velkém hvozdě a prostoupeným jeho mocí), aby zabloudily do vesnice a napadaly její obyvatele. Na ničem z toho

ale nezáleželo, protože až se Požírač vrátí, nebude žádné kouzlo dost silné, aby někoho ochránilo. To jí teta Léonie opakovala zas a znova.

„Tak co budeme dělat?“ ptala se vždycky Rachelle.

Teta Léonie pokaždé jenom pokrčila rameny. „Někdy je pokora důležitější než činy.“

Zisa pokorná nebyla. Bojovala s Požíračem a zachránila celý svět, ale lesodějky už lidi zřejmě chránit neměly. Měly sedět ve svých chalupách, splétat bezvýznamná kouzla a nikdy, vůbec nikdy nesnit o tom, že změni svět.

Rachelle zaťala zuby a zuřivě snila. S každým dalším dnem se v chalupě víc a víc cítila jako ve vězení.

Až jednoho dne šla od tety domů a uvědomila si, že se něco změnilo. Stíny se prodloužily a modré květiny rostoucí podél cesty se rozžářily. Připadalo jí, že jí vítr jemně hladí krk. Zem byla posetá nejasnými, přízračnými houbami; zpoza stromů na ni civěl jelen stvořený z černého mračna a oči mu rudě zářily.

Jediné mrknutí a všechno zmizelo, ale srdce jí bušilo a v žilách jí vřela krev. Viděla Hvozd. Nejen les obklopující její vesnici – letmo zahlédla Velký hvozd, onen Les za lesem. Mohli jste se pod korunami stromů potulovat celé dny, a přece ho nikdy nespátřit, protože nebyl součástí lidského světa – bylo to tajné, skryté místo, které leželo trochu stranou. Někdy jeho síla čísel a kanula ze stínů mezi listy nebo z děr, které vydlabaly kořeny stromů, a smrtelný les tak nadpřirozeně ožíval.

Většinou ho šlo spatřit jen o nocích za slunovratu. To tvrdila teta Léonie. Ale možná tahle pravidla ztrácela sílu, pouta svazující Požírače.

A pak uslyšela hlas. Zněl jako máslo a zkaramelizovaný med. „Dobré odpoledne, holčičko.“

Otočila se.

Mezi dvěma stromy stál nějaký muž. Za zády mu zapadalo slunce, v jehož světle mu nebylo vidět do obličeje.

Pak udělal krok vpřed a ona si uvědomila, že to žádný muž není.

Měl lidskou tvář, bledou a úzkou. Na sobě měl tmavý, hrubý plášť, který mohl patřit kterémukoli vesničanovi. Ona ale pod jeho kůži vycítila dravou, nelidskou sílu. Když od něj na okamžik odvrátila pohled, nedokázala si vybavit rysy jeho tváře, věděla jen, že byla nádherná.

Znovu se na něj podívala a pohlédla mu do očí. Třpytilo se v nich něco cizího. Byl to hvozdňan, jeden z lidí, kteří se zalíbili Požíračovi, přijali ho za svého pána a které jeho síla přetvořila v něco, co už nebylo tak docela lidské.

„Holčičko,“ oslovil ji znovu. „Kampak jdeš?“

Srdce se jí zoufale svíralo, ale Zisa přece neměla strach, nebo se aspoň nenechala zastrašit. Říkalo se, že právě hvozdňané Zise prozradili, jak porazit Požírače.

Třeba by Rachelle mohla udělat totéž.

Teď už stál jen krok od cesty, kterou lemovaly bílé kamínky, jež ji měly ochránit.

„Holčičko,“ řekl, „po jaké stezce se ubíráš?“

„Kráčím stezkou jehel,“ zašeptala. „Ne stezkou špendlíků.“

A sestoupila k němu z cesty. Mysl měla rozpálenou do běla. Ani už nedokázala říct, jestli má strach. Věděla jen to, že ten muž patří do stínu, který se přes její svět rozprostíral celý její život, a ona před ním neuteče, prostě ne. Takže upřela pohled do bezedných, nelidských očí a prohlásila: „Můžeš mě zabít, ale lovit mě nebudeš.“

Zasmál se. „Možná ne. Jak se jmenuješ, holčičko?“

„Rachelle,“ odpověděla. „Jak ty?“

„Žádné jméno, které by bylo bezpečné pro tvé uši, nemám.“ Pomalu ji obcházel a přitom si ji prohlížel, a přestože Rachelle strachem běhal mráz po zádech, narovnála se.

„Prý jste bývali lidé, kdysi dávno,“ prohodila.

„Tak jak se na mě opovažuješ promluvit, když jsi stále člověk?“

„Jsem učednice lesodějky,“ řekla. „Narodila jsem se, abych chránila lidi před Hvozdem.“

Zase se zasmál. „Holčičko malá. Narodila ses, abys byla kořistí mého

druhu. Vycvičili tě, abys seděla a splétala kouzla proti horečce, dokud z tebe nebude senilní stařena. Co si zvolíš – to už je na tobě.“

„Proč tady jsi?“ zeptala se, ale vzduch byl najednou prázdný, a ještě než se otočila, věděla, že zmizel.

Rachelle přemítala, jestli ji přišel ulovit. Když si ji ale druhého dne znovu našel na cestě, stále se jí ani nepokusil dotknout. A ona neutekla.

Potkávala ho zas a znovu, pokaždé sešla ze stezky. Vždy si od něj udržovala mírný odstup. Vždy měla kouzla vyšíta na lemu svého pláště a vpletená do opasku.

Nedokázala si zapamatovat jeho tvář. Pamatovala si však, že jí odpovídá na otázky a nikdy se jí nesnaží ublížit.

„Pověz mi o Požíračovi,“ vyzvala ho. „Jaký opravdu je?“

„Jako dech v našich ústech a hlad v našich srdcích,“ odvětil hvozďan. „Trpělivost, holčičko. Jednoho dne ho potkáš osobně.“

„Potkal jsi ho ty? Tak se z tebe stal hvozďan?“

„Co ti říkala teta?“ zeptal se.

„Hvozďan označí nějakého člověka,“ řekla. „Ten pak musí v následujících třech dnech někoho zabít, nebo sám zemře. Pokud někoho zabije, stane se z něj pokrevný, což znamená, že v něm sílí moc Hvozdu, dokud se nakonec nevzdá poslední špetky lidskosti v srdci a nestane se z něj hvozďan.“

„Tak nějak to je,“ uznal hvozďan. „Chceš si to zkusit?“

„Ne,“ odmítla Rachelle. Celá ztuhla a přemítala, jestli ji teď konečně zabije.

On se však pouze tiše zasmál. „Tak mi na něco odpověz. Cos myslela tím, že kráčíš stezkou jehel, ne stezkou špendlíků?“

Pamatuje si, co jsem říkala, uvědomila si náhle. To pomyšlení bylo děsivé a sladké zároveň. Když spolu nejsme, myslí na mě.

„To mi kdysi říkala teta. Tvrdila, že si člověk vždycky musí vybrat mezi stezkou jehel a stezkou špendlíků. Když se něco roztrhne, tak to člověk může jen zašpendlit, nebo si může dát tu práci a sešít to.“

A v tom to je. Rychlá a jednoduchá cesta, nebo ta bolestivá, která je opravdu účinná.“

Tohle teta Léonie tvrdila, ale ve skutečnosti si vybrala stezku špendlíků. Tetina kouzla svět dokázala jen zašpendlit – nepatrně lidi ochránit, dát jim trochu víc času.

Rachelle chtěla svět zašít zpátky do bezpečí, i kdyby místo jehel musela použít vlastní kosti.

Skončilo to jedné bezměsíčné noci, kdy ve větvích stromů sténal vítr. Hvozďňan stál na opačné straně malé mýtiny a od úst mu proudil mráz. Zdál se být stejně vzdálený a cizí jako hvězdy, ale Rachelle byla odhodlaná, že do rozbřesku pozná jeho tajemství.

Zeptala se: „Viš, jak Zisa spoutala Požírače?“

„Možná,“ odpověděl hvozďňan. „Proč bych ale měl sdělovat naše tajemství někomu, kdo nám ani nevěří?“

„Řekl bys je někomu, kdo vám věří?“

„Věříš mi?“ otázal se.

Ještě nikdy jí neublížil. Tolikrát se o samotě sešli v lesích a ani jedinkrát to nezkusil.

„Ano,“ pohlédla do jeho očí, které si nebyla schopná zapamatovat. „Věřím ti.“

„Tak to dokaž,“ vyzval ji. „Sundej si plášť. Pokud máš pravdu, už ho nebudeš potřebovat.“

Červený plášť jí lemovala kouzla, která odpuzovala sílu Velkého hvozdu. V lesích si ho sundávat neměla, a když rozepínala sponu, třásly se jí prsty – ale nezaváhala. Tmavě rudá vlněná látka se jí svezla z ramenou a složila se jí u nohou.

V úsměvu se mu zablýskly zuby a vykročil směrem k ní. „Sundej si pás, holčičko,“ pobídl ji. „Už ho nebudeš potřebovat.“

Třásla se chladem a prsty jí zkréhly. Uchopila sponu pásu, ale skoro ji necítila. Teta Léonie kůži celých šest měsíců stále dokola oplétala kouzly, dokud nebyla přesvědčená, že má opasek dost síly, aby její učedníci ochránil.

Teď už nemohla couvnout. I tak ho ale požádala: „Nejdřív mi to pověz. Existuje způsob, jak Požírače zastavit?“

O krok se přiblížil. „Ano.“

Kov ji štípal do prstů, když nemotorně rozepínala sponu. A pak pás spadl k zemi a ona tu stála bez ochrany kouzel před hvozdňany a v žilách se jí ochotně proháněla horká krev.

„Tak mi to pověz,“ řekla a měla při tom pocit, že se svět kolem ní točí a skřípe a rozpadá se. Celý život mířila k téhle chvíli, na kterou vsadila vše, a ať už se stane cokoli, navždy ji to změní. „Pověz mi o Požíračovi. Všechno, co musím znát.“

„Všechno, co musíš znát,“ zašeptal a jeho ruce jí něžně sevřely ramena.

A pak ji přirazil k nejbližšímu stromu.

Na okamžik jí bolest otřásla. Pak přitiskl svá ústa na její, jazykem ji rozevíral rty a pak vklouzl dovnitř. Byl to podivný, bezmocný pocit, vůbec ne takový, jaké měly polibky údajně být. Zalkla se a pokusila se ho odstrčit, ale tiskl ji pevně.

Pak se odtáhl, a zatímco stále lapala po dechu, přitiskl jí palec na spodní část hrdla. Z toho malého bodu se jí do těla propálil oheň.

Když znovu přišla k vědomí, ležela zhroucená na sněhu. Nad ní stál hvozdňan, vysoký, vzdálený a příšerný.

„Tohle je vše, co potřebuješ znát,“ řekl. „Teď patříš našemu pánu a vládci. A než pominou tři dny, zabiješ pro něj, nebo sama zemřeš.“

Dočista ztratila cit v těle, až na tu pulzující bolest ze značky na krku. Věděla, jak vypadá: osmicípá černá hvězda. Pokud někoho zabije a stane se z ní pokrevná, značka karmínově zčervená.

„Tvrdil jsi,“ vymáčkla ze sebe, „že mi povíš, jak ho zastavit.“

„Ano,“ souhlasil její hvozdňan. „Zastavit ho mohou jen meče Tyra a Zisy – Durendal a Joyeuse. A tyhle čepele jsou navždy ztracené.“

A pak zmizel.

Vydržela to skoro tři dny.

Prvního dne značku schovávala pod šátkem a snažila se být odvážná.

Druhého dne se vplížila do vesnického kostela, svírala růženec a úpěnlivě prosila Zásvita o zázrak.

Třetího dne to vzdala a rozběhla se k tetinu domku. Značka ji bolela tak, že sotva dýchala. Už jí nesešlo na tom, jak moc se stydí, toužila jen po tom, aby ji teta Léonie utěšila. Určitě jí nějak pomůže. Teta Léonie vždycky dokázala všechno napravit.

Les se kolem ní probudil. Stíny se prodloužily a v jejich hlubinách se třpytily oči. Přízrační kolouši přeskakovali kořeny stromů a zase mizeli. Kolem ní se zhmotňoval Velký hvozd a zanedlouho bude ztracená. Pak ale naposledy zabočila a konečně spatřila tetin dům. Vrávorala ke dveřím a úlevou vzlykala.

Ale přišla pozdě.

Hvozdňan se tam dostal první.

Kdysi dávno žili jeden princ a jedna princezna jménem Tyr a Zisa.

O tom už jsi slyšela. Něco pravdy na tom je. Lidé, kteří žili před sluncem a měsícem, si nestavěli města, nekorunovali krále a nebojovali ve válkách. Kradli se z jedné potemnělé díry do druhé, naslouchali větru a děsili se dne, kdy je navštíví pánové z lesa.

Když hvozďňané opravdu navštívili svá kňourající lidská stáda, občas si mezi nimi našli oblíbence. Tyrův a Zisin otec k nim patřil – tančil, jak hvozďňané pískali, a nabízel jim lidi ze své přízně. Na oplátku z něj učinili vládce kmene, jenž se choulil na břehu ledového černého jezera.

Tyrovi a Zise to přineslo následující: když hvozďňané přišli zkontrolovat své stádo, klečeli vedle svého otce. Kromě něj všichni členové kmene pozorovali hvozďňany s tichým strachem. A když bylo Tyrovi a Zise šestnáct let, pomalovali si tváře okrem a krví a poslušně seděli, zatímco se hvozďňané přišli rozhodnout, ze kterého se stane jeden z nich a kterého obětují Požíračovi.

Hvozďňané kolem dvojčat utvořili kruh a položili mezi ně meč. Ten z nich, jenž jako první usekne ruku tomu druhému, se stane hvozďňanem. Ten, který bude slabý a nechá se zmrzačit, poslouží jako oběť. Pokud to neudělá ani jeden, oba okamžitě propadnou hrdlem.

Zisa by pro svého bratra s radostí obětovala ruce, nohy, oči i jazyk. Věděla však, že když bude čekat, až pozvedne meč, její bratr odmítne a zemře spolu s ní – a jeho smrt byla to jediné, co Zisa nedokázala snést.

A tak popadla meč a utála mu pravou ruku.

Zakroucenými potemnělými uličkami Rocamadouru se proháněly poryvy větru, které rozbouřily jemný déšť do bičujících provazců. Rachelle se skrčila na štítu domu, zakryla si před deštěm oči a rozhlédla se po vrcholcích střech. Měsíc byl schovaný, ale Rachelle se zdálo, jako by se ve vzduchu leskly skryté proudy, spirály a víry, jako síla neviditelná obyčejným lidským očím. Nejenže v dálce po levé straně viděla ohromnou masu katedrály, ale dokázala rozeznat i siluetu všech chrliců, které se krčily na jejích věžičkách. O tři ulice dál se domů kodrcal nějaký kočár a ona viděla každické cáknutí, když koňská kopyta došlápla do bláta.

A všude okolo viděla stíny Velkého hvozdu.

Když se města příliš rozrostla, něco se stalo. Jakmile se z jejich pochmurných dlážděných uliček stala stejně spletená bludiště, jaká tvoří propletené větve lesní klenby, síla Velkého hvozdu začala prosakovat dovnitř. Obyčejní lidé možná jen letmo pocítili, že je na těch temných uličkách něco prapodivného. Ale Rachelle byla pokrevná. Mezi stíny budov dokázala rozeznat tmavší stíny vrhané přízračnými listy a větvemi. Ve hvízdání větru byla schopná zaslechnout strašidelný lesní šepot.

Byl čas na lov.

Rozběhla po hřebenu střechy. Na jejím konci skočila. Na malý okamžik lehoučce prořízla vzduch a tmu a pak dopadla nohama na další střechu a uklouzla. Vmžiku zase získala ztracenou rovnováhu a opět se rozběhla.

Na východ od katedrály byla čtvrt, kde za poslední dva týdny pětkrát zaútočily lestvůry. Tady nešlo jen o řadu nahodilých vpádů, tohle byla smečka, co se zas a znovu vrací na místo, kde nacházela kořist.

Dnes v noci už nikoho dalšího neuloví.

Další střecha a další. A pak Rachelle dospěla k širokému dlážděnému prostranství Place du Gloire. Seskočila ze střechy na zem a rovnou náměstí přeběhla.

V jeho středu stály dvě bronzové sochy Tyra a Zisy, které v rukou držely meče Joyeuse a Durendal. Podstavce soch zcela pokrývaly velké potištné archy – už zase další odpůrci, kteří se dotazují, jak se král opovažuje zvyšovat daně, když se úrodě kvůli kráticím se dnům nedaří. Jak se opovažuje nejmenovat dědice, když se proslýchá, že má podlomené zdraví. Jak se opovažuje nechat žít pokrevné, když přitom všichni vědí, že Hvozd neustále sílí.

Poslední dobou takových pamfletů vídala spoustu. Zanedlouho se objeví další skupina pošetilců, kteří se pokusí napadnout někoho z králových pokrevných. A další kolečko zatýkání.

Rachelle vylezla přímo po průčelí budovy na druhé straně náměstí a krále i rebely pustila z hlavy. Na střechách bylo všechno jednodušší. Běžela a skákala a nebrzdilo ji nic než vítr. Pak doběhla do čtvrti, kde se odehrály útoky lestvůr. Usadila se na hřebenu střechy, dávala pozor a čekala.

A čekala.

Noc se pomalu vlekla. Pryč byl ten oheň, jenž jí spaloval žíly, když běžela městem. Teď byla ztuhlá a prokřehlá, v očích jí z nedostatku spánku tepalo a skoro ztratila cit v prstech, ve kterých ještě stále svírala jílec meče. Jenže si slíbila, že dokud se o tuhle smečku nepostará, nepůjde spát.

Aby se udržela vzhůru, upřeně pozorovala zářící rudý provázek, který měla uvázaný na prstu a jenž se táhl dolů ze střechy. Ten provázek – pro všechny kromě ní byl neviditelný – sloužil jako připomínka toho, proč nemohla přestat lovit. Věděla, že pokud se na něj bude dívat dost dlouho, jizva na její pravé dlani začne bolet. I to byla připomínka.

Nikdy nebude moci přestat lovit. Nezaslouží si to.

Jako v odpověď na svou myšlenku uslyšela sbor tichých, téměř melodických stenů.

A pak je spatřila dole na ulici: pět nevelkých lestvůr, které připomínaly psy. Jejich vychrtlá bílá těla byla průsvitná a čenichy měly krvavě rudé. Vypadaly jako duchové mazlíčků nějaké dvorní dámy, ale Rachelle už viděla, jak za několik minut roztrhaly člověka na kusy.

Jeden ze psů zpomalil a zůstal pozadu. Zvedl hlavu a zavěťřil.

Rachelle si vytasila a vrhla se dolů.

Ještě než dopadla do bláta, pes uskočil. Ale nebyl dost rychlý, aby se vyhnul jejímu meči. Čepel prořízla průsvitné maso i kosti, začala z něj pryštit krev, najednou tak jasná a hmotná, ale jakmile tělo dopadlo na zem, už se měnila v bláto.

Ostatní psi se otočili, aby se jí postavili. Vrčeli a ohrnovali pysky nad tou nechutnou záhadou. To stvoření bylo plné moci Velkého hvozdu, a přesto se obrátilo proti nim! Vyrázili.

Rachelle se zašklebila. Obličej jí bičoval déšť, vítr a krev, jak se mezi psy otáčela a sekala čepelí. O pár chvil později byla sama a těla přízračných psů se kolem ní rozplývala do bláta.

Lapala po dechu a poslouchala – nic než pleskání deště, ševelení větru a slabé výkřiky, které se ve městě ozývaly dokonce i v noci. Ani nic necítila.

Lov skončil, a jakmile si to uvědomila, znovu ji dostihlo dřívější vyčerpání.

Také jí došlo, že lov skončil na místě, kde si mohla dát něco teplého k pití. O dva vchody dále se z oken kavárny linulo světlo a její vývěsní štít se houpal ve větru. Rachelle prošla loužemi. Došla ke dveřím,

když vtom se jí za zády znovu přihnal vítr a postrčil ji kupředu. Do kavárny vešla hlučně, ale nepolevovala v ostražitosti.

Vevnitř oslnivě zářily olejové lampy a Rachele musela rychle přimhouřit oči. V téhle kavárně ještě nikdy nebyla – nacházela se poměrně daleko od jejího obvyklého území –, ale vypadala celkem příjemně. Vzduch tu byl teplý a prostupovala ho vůně kávy. Navzdory pozdní hodině u stolů sedělo ještě osm mužů. Ve srovnání s chladnou osamělostí noci tam venku působila kvůli jejich přítomnosti místnost přeplněným dojmem. Strniště na jejich bradách, lem jejich kabátů, tiché lidské zvuky, které vydávali, když dýchali nebo si něco mumlali pod vousy. Na zeď za nimi nějaký umělec, který měl víc snahy než talentu, namaloval vířící promenádu postav z dějin a legend. U pultu viselo bronzové chodidlo s červeným glazováním na pahýlu kotníku: Zásvitova levá noha, běžná modla hokynářů.

Pomalů k ní zvedali pohledy a zarazili se. Hlasy postupně utichaly. Mladé ženy do kaváren bez doprovodu obvykle nechodily – a už vůbec ne takhle pozdě v noci –, ale na tom jim ani za mák nesešlo. Nezajímalo je ani to, že byla jednou z mála žen, které měly od krále svolení nosit meč a od církve zvláštní povolení halit se do mužského oblečení. Ne když měla na rudém kabátě na obou ramenech vyšitou černou fleur de lis, symbol Královského řádu kajících. Symbol králových pokrevných.

Královi vražední mazlíci. Tak je označovaly nelegální pamflety nalepené na stěnách v uličkách, a všichni lidé, s nimiž se setkala, to věděli. Rachele už se dávno přestala zalykat, když jim tu přezdívkou vyčetla z očí.

Ale tentokrát viděla víc strachu než obvykle. A nenávid. Tihle lidé nejspíš pochodovali v kajících průvodech a vylepovali pamflety, které téměř vyzývaly ke vzpouře. Měli za to, že narůstající temnota byl boží trest, který vyvolala králova ochota využívat zvrácené moci pokrevných.

Pomyslela si: *Kdybych musela, tak je všechny pozabím.*

Postavila se před ni nějaká dívka. Nemohlo jí být víc než čtrnáct

a měla obrovské oči, velké lokty a bledé, tenoučké ručičky, které by Rachelle dokázala zlomit holýma rukama.

„Co pro vás můžeme udělat, mademoiselle?“ zeptala se uctivě, přitom však nervózně těkala pohledem po podlaze.

Rachelle je mohla všechny porazit. Ale po tom netoužila. Chtěla se posadit do rohu se šálkem horké kávy a zahřát se uprostřed lidského shonu, zatímco se jí všichni budou vyhýbat pohledem, jako to dělávala v kavárně na rue Grand-Séverin, kde ji lidé znali a pamatovali si na tu noc, kdy před lestvůrami zachránila čtyři děti.

Tohle místo bylo vřelé a lidské, ale všichni ji tu nenáviděli. Najednou jí chladná, provlhlá noc začala připadat přitažlivější.

Pak si ale všimla muže, který seděl v koutě s dlouhýma nohama nataženýma před sebou. Límec kabátu měl zdvižený a čepici staženou hluboko do obličeje, ale jeho ostré lícni kosti a plné, arogantní rty by poznala kdekoli. Byl to Erec d'Anjou, kapitán králových pokrevných, který předstíral, že je obyčejný poddaný, aby mohl špehovat královy nepřátele.

Ať se propadne, jestli v jeho přítomnosti vezme roha.

Rachelle se rozkročila. „Potřebuju kávu,“ poručila si.

Dívku náhle odstrčil starší muž. Měl podobné rysy v obličeji – nejspíš otec nebo strýc – a napjaté svaly.

„Tohle je slušná kavárna,“ zabručel hlubokým hlasem.

„Výborně!“ odvětila. „Nerada bych si pokazila pověst.“

„Nemusíš nás obtěžovat,“ řekl ten muž. „Pro lásku Zásvita, jdi někam jinam.“

Měl kuráž, to mu musela přiznat. Zbystřila smysly, jako vždycky, když se někdo kolem ní bál – napůl viděla a napůl slyšela prudké, zoufalé tepání v žilách na jeho krku. Přesto na ni výhruzně zíral, jako by snad nemohla vytáhnout meč, proříznout mu hrdlo a odkráčet pryč. Jako by nikdy neměla krev za nehty. Jako by se jí nikdy nerozstříkla po obličeji.

Donutila se myslet na něco jiného. „Jsem králova služebnice. Slušný podnik by se cítil poctěn, že mě může obsloužit.“

„Viš přece, že jim můžeš vyhrožovat až do aleluja,“ ozval se z kouta

Erec, „ale stejně ti do toho kafe plivnou.“ Věnoval jí znuděný a unavený pohled. „Nechceš se vrátit, až se naučíš, jak máš lidi přesvědčit?“

Hrdlo se jí stáhlo pocitem bezmoci a marnosti. Erec si vždycky našel něco, čím ji pošádíl, když mu to nemohla vrátit.

Beze slova nakráčela do jeho rohu a posadila se mu do klína. „No ne, ty jsi ale ohleduplný mladík,“ řekla hlasitě. „Tak povídej, jak přesně mám lidi přesvědčovat?“

Ereca nebylo možné uvést do rozpaků – stejně jako nejde přinutit vodu, aby tekla do kopce –, ale aspoň se mohla postarat o to, že jeho nenápadně strávený večer bude naprosto v troskách.

Vzal její tvář do ruky a palec jí zahákl za bradu. „Občas se něco líp předvádí, než popisuje, co říkáš?“

Do tváří se jí nahrnula krev. Před dvěma roky ji velmi snadno přesvědčil, aby ho políbila. Tehdy ještě nedokázala poznat, kdy žertuje a kdy mluví vážně. Tehdy ještě netušila, že své polibky nikdy nemyslí vážně.

„Ty mi nemusíš nic ukazovat,“ řekla. „Já už totiž moc dobře vím, co jsi zač.“

„Vážně?“ zeptal se Erec a nakrčil obočí do tvaru, který tak dobře znala, až se jí z toho rozbušilo srdce.

Pak zaslechla sérii tichých cvaknutí.

Ohlédla se přes rameno a proklela se, že se od Ereca nechala rozptýlit. Protože teď tu stálo dvanáct mužů a čtyři z nich drželi muškety. Jejich široké mosazné hlavně se v tlumeném světle leskly.

„Odstup od něj,“ vyzval ji majitel kavárny.

Rachelle si v hlavě bleskově a chladnokrevně spočítala všechny možnosti. Předtím měla za to, že by je všechny zvládla zabít. Nejspíš by to pořád dokázala, s Erecovou pomocí, protože i když si někteří pošetilci mysleli, že stačí na pokrevného namířit mušketu, stisknout spoušť a bude po něm, lidské ruce byly pomalé a muškety nemířily zrovna přesně.

Ale občas se pošetilcům poštětilo. A dokonce ani pokrevný by nepřežil přímý zásah kulkou do obličeje.

„Vážně jsi měla odejít, když jsem ti to říkal,“ zamumlal Erec.

„Vážně jsi je měl zatknout hned, jak vytáhli ty muškety,“ opáčila Rachelle.

„Chtěl jsem počkat, dokud neprozradí všechny své přátele.“

„Řekl jsem, že máš odstoupit,“ zavrčel majitel. „Už nebudeme hrbit hřbety před vrahy.“

„Tak to bych se asi měl taky klidit,“ řekl Erec. „Jsem totiž Erec d’Anjou, kapitán králových pokrevných, a nevěřili byste, kolik krve mám na rukou.“

„Myslím, že věřili,“ řekla Rachelle.

„Ty zrádce!“ vyhrkl rozzuřeně jeden z mužů.

„Ale nezahlasil jsem krále,“ řekl Erec a pevně Rachelle stiskl pažemi. Věděla, že se jí chystá mrštit jedním směrem, zatímco on se vrhne druhým. Opravdové nebezpečí spočívalo v té první chvíli, než se dostanou z dostřelu mušket – jakmile budou v pohybu, budou v bezpečí, protože muškety jsou jen tak dobré jako ruce, jež je drží, a oči, které je směřují.

Cítila, jak jí v žilách začíná hučet ledově spalující vzrušení z bitvy.

Kdyby se zrovna nechystala bojovat, možná by záblesk pohybu, který se jí mihl na kraji zorného pole, ani nepostřehla. Pohlédla na nástěnnou malbu, na listy, které byly úžasně vyvedené v pozadí, skoro jako živé.

A pak si uvědomila, že se hýbou. Nebyly součástí malby, ale vyrůstaly ze zdi a chvěly se ve vánku, jež necítila.

Byl to letmý pohled do Velkého hvozd, podobný tomu, jaký spatřila ve zmoklých ulicích. Ale to se vevnitř nestávalo. Žádný pokrevný, bez ohledu na to, jak vyvinutý měl druhý zrak, neviděl Hvozd zevnitř lidského obydlí.

Pokud se tedy Hvozd nezačal doopravdy zjevovat a neprosakovalo z něj dost síly, aby na sebe vzal fyzickou podobu v lidském světě.

„Erecu,“ oslovila ho tiše. Chladné vzrušení z boje se měnilo v pocit nevolnosti a očekávání. „Je tady Hvozd.“

Teď už cítila tu kyselou, bzučící přítomnost lestvůr. Přímou tady

v místnosti, zatímco byla obklopená nenávisťnými, nepřátelskými a příšerně křehkými lidmi.

„Jak neblahé,“ opáčil Erec.

Najednou sebou mrsknul na stranu a Rachelle stáhl s sebou. Vymanila se z jeho sevření a postavila se zpátky na nohy. Tam, kde před chvílí stáli, se teď krčil další přízračný pes a mezi tesáky mu visel rudý jazyk.

Ozval se ohlušující sbor ran.

„Všichni ven!“ zařvala Rachelle, a když si uvědomila, že tasila meč, pořádně ho sevřela v ruce. Pak nad ní něco zašustilo. Vzhlédla.

Strop místnosti byl úplně zarostlý a ve větvích se krčilo nejméně deset psích lestvůr, které na ni upřeně shlížely zářícíma očima.

Tohle nebyl žádný náhodný úponek moci Hvozdu. Tohle bylo kompletní zhmotnění a ona žádné takhle špatné neviděla od té doby, co... co...

Zbytek smečky seskočil dolů. Lidé je konečně spatřili a začali ječet. Rachelle uskočila na jednu stranu, Erec na druhou a všechny myšlenky přehlušilo zářivé, doběla rozpálené delirium pohybu. Lidská slova ani lidské strachy už neexistovaly, pouze jednoduché, instinktivní znalosti: teď udělej výpad, teď máchni ostrím. Přeskočila stůl a už jí stál za zády Erec a společně dostali další hlouček tvorů.

Vrhnula se na stranu, aby se vyhnula dalším lestvůrám, a zakopla přímo o mladou dívku – proč ji ti pitomci nedostali ven, než se pokusili spáchat vraždu? Rachelle ji strčila pod nejbližší stůl, a zrovna když se otáčela, jeden pes ji uhodil do ramene a shodil na zem.

Ozvalo se začvachtání, jak Erec lestvůře do hlavy zapíchnul dýku.

„Dávej pozor!“ vyštěkl a okamžitě se od ní odvrátil.

Rachelle se zvedla do sedu, vytáhla zmítajícímu se stvoření čepel z lebky a hodila ji přímo mezi oči nejbližší lestvůry. Popadla meč a zasadila škubajícímu se stvoření ještě jednu ránu, tentokrát smrtelnou, do břicha. Zachvělo se a rozpustilo na bahno.

Uvědomila si, že naživu jsou už jen poslední dvě lestvůry a s oběma právě bojuje Erec. Jeho smrtící ladnost svědčila o tom, že už psům moc času nezbyvá.

„Tys mě zachránila.“

Dívčin tichý hlas se třásl. Rachelle se znova podívala pod stůl – dívka byla velmi bledá. Oči měla vykulené a strachem pootevřená ústa.

Ne.

Dívka měla ve tváři *naději*. A stejná naděje jí rozechvívala hlas, když řekla: „Vy ve skutečnosti nejste zrůdy, že ne? Lidé jako vy – pořád ještě můžete být zachráněni.“

Rachelle vyskočila na nohy a krev jí tuhla v žilách. Věděla totiž, proč se dívka tak zoufale drží naděje. Věděla, proč se tady Hvozd takhle zjevil.

A věděla, co na ně čeká nahoře v patře.

„Erecu,“ řekla, „postarej se o ten zbytek.“ A vystřelila do schodů. Na zdech schodiště rostl břečtan a mezi listím se míhali červení ptáčky.

Dveře pokoje na jeho vrcholu byly pevně zamčené. Rachelle do nich kopl jednou, dvakrát a pak povolily.

Uvnitř byl Velký hvozd.

2

Hvozď byl stejný jako v jejích snech. Temný, zamotaný porost stromů, větví a kořenů. Studený vzduch pulzující nezřetelným smíchem, který chutná po krvi a kouři. Oheň probleskující z dálky.

Tohle byl Velký hvozď, Hvozď snů a strašlivé noci: temný, pravěký les, který kdysi ve dnech před sluncem a měsícem pokrýval celý svět. Jeho přízračné stíny, které sužovaly ulice Rocamadouru a vykvetly kolem ní, když v lese poblíž tetiny chalupy potkala hvozďňana, viděla už tisíckrát. Snila o něm noc co noc.

Nikdy si nepředstavovala, že až do něj konečně jednou vstoupí, bude si připadat jako doma.

Rachelle překročila práh. Na kůži se jí zavlnila chladná tma, políbila jí oči a rozcuchala vlasy.

Zasáhla ji touha, jako kopanec do břicha. Na malý okamžik byla přesvědčená, že ten vzdálený oheň je jediné světlo na celičkém světě – že slunce bylo pouhý sen a měsíc delirium –, a nechtěla nic než upustit meč a rozběhnout se k němu. Chtěla zapomenout své směšné lidské jméno, nechat ho odplavat do sladké, tajné temnoty a odběhnout do světa tance ve světle plamenů.

Pak ji na krku zabořila značka, která vzplanula v odpověď na sílu Hvozdu, a Rachelle si uvědomila, co by ji temnota a tanec stály.

Kolem maličku ucítila odpovídající pálení. Podívala se dolů.

Přízračný rudý provázek, který hvozdnan Rachelle přivázel k prstu, neviděl nikdo kromě ní. Dokonce ani ona ho necítila. Tady ale na kůži cítila jeho chladné pálení, přestože nebyl hmotný.

Potom co... *potom* jí hvozdnan poblahopřál, že se k pánům Hvozdu přidala právě včas, aby s nimi mohla vládnout. Upustila nůž a vzala do zaječích. Chytil ji a hodil na zem. Přemítala, jestli ji hodlá zneužít, jak to hvozdnané nevinným pannám údajně dělali. Ona už ale nebyla nevinná a neměla dost sil, aby mu vzdorovala. A tak jen nehybně ležela – on jí však pouze přivázel okolo prstu rudý provázek a pronesl: *Klidně si jdi. I tak jsi moje.*

Od té doby už ho neviděla, ale měl pravdu. Už byla napořád jen tím, co z ní udělal on, a jednoho dne se úplně ztratí, aby uposlechla volání Velkého hvozdu.

Ale dnes to nebude.

Ona nebude jako ta druhá, ubohá, šílená pokrevná, kterou sem následovala.

Pozorně naslouchala. Po své levici zaslechla tichý, přerývaný dech lidské bytosti, která už to skoro nedokázala vydržet. Šla za zvukem a proplétala se mezi stromy.

Zvuk dýchání byl teď hlasitější. Rachelle se pohybovala měkce a tiše jako kouř. V dutině stromu se choulila štíhlá žena ve středním věku. Oblečení měla roztrhané na cáry, přes paže se jí táhly hluboké škrábance. Oči měla pevně zavřené a ruce si tiskla na uši. Na čele měla značku, osmicípou hvězdu sotva větší než nehet na palci, která měla odstín čerstvé krve.

Stejná značka Rachelle plála na krku.

Tahle žena na tom totiž byla úplně stejně jako Rachelle. Označil ji nějaký hvozdnan a ponechal ji její volbě: buď za tři dny zemře, nebo někoho zabije a bude žít jako pokrevná, která jednou zdědí sílu Hvozdu.

A stejně jako Rachelle se rozhodla zabít a přežít.

Teď už v ní síla Velkého hvozdu téměř dorostla. Bojovala s ní. Bojovala s ní do chvíle, kdy jí ta moc rozbila mysl, dokud Velký hvozd nevyrostl kolem ní, protože mu nevyšla vstříc. Tohle byl ale konec. Každou chvíli budou poslední zbytky její lidskosti odplaveny pryč a nezbude nic než nesmyslná touha lovit a zabíjet.

Žena otevřela oči. Rachelle pevněji sevřela jílec meče, žena však zůstala klidná a dívala se se slepou obezřetností. Byla stále ještě člověkem, nebo už ji proměna zcela přemohla?

Byla pokrevná, vražedkyně – stejně jako Rachelle si zasloužila smrt.

Byla bezmocná a zmučená bolestí. Jako teta Léonie.

Žena spustila ruce z uší. Zkroutila rty a mezi zuby jí uniklo tiché kňouravé zavrčení.

Už není člověk, pomyslela si Rachelle. *Teď už ne.*

Žena vystartovala.

Rachellino tělo nezaváhalo. Čin byl rychlejší než myšlenka a ona máchla mečem a rozřízla ženě hrdlo. Vystříkla krev a žena se sesypala na zem.

Rachelle udělala váhavý krok nazpátek. Když teď bylo po všem, třásla se a oddechovala, jako by vyběhla do svahu. Koutkem oka viděla zhroutené tělo, ale v tuhle chvíli na něj nebyla schopná pohlédnout.

Ani nemusela. Věděla, jak vypadá lidské tělo – roztrhané a zbavené života. Jak vypadalo poté, co ho vlastní rukou zabila. *Věděla to.*

Hrdlo ji pálilo nutkáním ječet nebo se rozvzlykat.

Tentokrát aspoň zachránila nějaké životy. Nezrodí se další hvozdnanka, která by sužovala tento svět. Tohle zjevení Hvozdu skončí, aniž by do Rocamadouru přelilo další chaos.

Až na to, že nekončilo.

Rachelle ještě nikdy předtím žádného přeměňujícího se pokrevného nezabila, věděla však, jak to chodí: probuzení rodícího se hvozdnana přivolalo síly Velkého hvozdu. Jeho smrt pak místo od sevření Hvozdu okamžitě oprostí. Justine – která zabila devět šílených pokrevných, šest z toho ve Hvozdu – tvrdila, že Hvozd vždycky okamžitě zmizel.

Ale to se nestalo.

Rachelle čekala, temný vánek jí čechral chloupky vzadu na krku, ale nic se nedělo. Jenom přízračný smích o něco zesílil a možná i vzdálený oheň plál o něco jasněji.

Vlákno na jejím prstě bylo rozpálené doruda.

Ne, pomyslela si. Ne, ne, ne...

Za zády se jí ozval hlas jejího hvozdňana, měkký a jemný jako máslo. „Už jsi připravena se ke mně přidat?“

Neotočila se. Měla pocit, že se nedokáže pohnout. Jeho hlas se jí omotal okolo páteře, nohou, paží a hrdla a uvěznil ji na místě. Srdce jí bušilo bezmocným, zvířecím strachem.

Mohla tušit, že si ji najde, jakmile vstoupí do jeho říše.

„Ne,“ odmítla a zírala do tmy.

Provázek byl zcela nehmotný. Už viděla, jak skrze něj lidé prošli, opakovaně. Přesto jí teď připadalo, že se napíná, jako by tahal za to přízračné, nezlomné pouto, které je svazovalo dohromady.

„Začínám ztrácet trpělivost, holčičko.“

„Tak se nauč čekat,“ vyjela na něj, ale třásla se při tom. Přísahala si, že až ho příště uvidí, pomstí se za tetu Léonii. Tolik nocí to byla její jediná útěcha, jediný způsob, jak se ukoľébat ke spánku. Teď konečně stála před ním a pořád byla ta samá vydešená, zakrvácená holčička jako před třemi lety. Dokázala myslet jen na to, že ji zabije, a ona *nechtěla umřít*.

Nebo za ten provázek ještě jednou popotáhne a její síla se rozpadne a ona mu nakráčí do náruče a zapomene, jaké to je být člověkem.

„To ale nemusím.“ Uslyšela, jak se k ní blíží. „Pohleď, neboť přináším dobré a přeradostné zprávy. Náš pán je téměř připraven k návratu.“

„Já vím.“ Srdce se jí zaseklo v krku.

Na zátylku ucítila jeho teplý dech. „A vědělas také, jak brzy? Než letní slunce naposledy udatně zalapá po dechu, náš pán se usměje, probudí a pozře světlo z oblohy.“

Rachelle se udělalo špatně. Před koncem léta. Jedna věc byla vědět,

že už se Požírač brzy vrátí, ale uvědomit si, že to začíná, bylo něco zcela jiného.

Pak se otrásla, protože jí hvozdnan přitiskl na krk své rty a políbil ji. „Žádné prosby?“ zeptal se.

Stálo ji to všechny síly, ale odpověděla klidně. „Stejně by neměly smysl.“

„Ani modlitby?“ V hlase mu nádvkem zazněl posměch a ona si vzpomněla na skuhravé blábolení, které se tetě Léonii vydralo ze rtů, na zoufalé prosby k Zásvitovi a Svaté Panně, které nikdo nevyslyšel.

Jako ohnivá stěna ji zasáhla zuřivost a její strach se rázem vypařil. Prudce se otočila, pozvedla meč...

Ale byl pryč. Zůstala jen tma a Hvozď a pak se obojí zamihotalo a odlétlo jako kouř.

Stála v neutěšené místnůstce, kterou osvětlovala jediná lampa. Ke stěně před ní byla řetězy připoutaná žena. Hlava jí padla na prsa a hrud' měla zmáčenou krví. Takovou spoustou krve. Rachelle se zdálo, že se jí podlaha zhoupla pod nohama, a zapotácěla se. Za ramena ji chytily silné ruce a ona sebou trhla, než si uvědomila, že je to Erec.

„Gratuluju,“ řekl.

„Sklapni,“ zamumlala Rachelle. Ženina krev ji nepotřísnila, přesto na rukou a pažích stále cítila horký, lepavý hnus.

Přinutila se odvrátit pohled od mrtvoly a zadívala se na ták plný rozmlácených kuřecích kostí a na rýhy vyškrábané do zdi. Ta žena tu musela být nejméně měsíc, potácěla se na hranici šílenství a jediné okovy a poslední zbytky vůle v ní udržovaly zdání lidskosti.

Byla to záchrana, přesvědčovala se, ale nijak ji to neutěšilo.

„Dole všechno v pořádku?“ zeptala se.

„Hm...“ zamyslel se Erec. „Půlce z nich lestvůry ukously kusy obličejů. Zbytek je v bezvědomí nebo zapíchnutý, díky mé maličkosti. Takže je všechno docela v pořádku.“

Za nimi se ozvalo zalapání po dechu. Rachelle se otočila, vytrhla se z Erecova sevření a spatřila hubenou dívku.

„Mami,“ zašeptalo děvče a propuklo v pláč.

Za dívkou stál její otec. Tvář mu zbledla. „Vražedkyně,“ řekl.

„Ne,“ namítl Erec. „Popravčí. To vaše žena byla vražedkyně. Víte přece, jaký je trest za skrývání pokrevných před králem?“

Muž si odplivl. „Kdybyste někoho milovali, tak byste to pochopili.“

Rachelle si ani nevšimla, že se pohnula, dokud ho nepopadla za ramena a nepraštila s ním o stěnu. „Víte, co chápu já? Za poslední dva týdny v téhle čtvrti pětkrát zaútočily lestváry. To máme dva mrtvé a jednoho, který už nikdy nebude chodit, všechno proto, že tady *vaše* žena seděla a svolávala sílu Hvozdu. Kdybychom ji nezastavili, dokončila by svoji proměnu, zlomila by tyhle řetězy a pak by začala zabíjet každého na potkání. Vaši dceru jako první.“

„Ona by nikdy...“

„Budu hádat. Biskup vám slíbil, že když se budete dostatečně modlit, zůstane člověkem.“ Muž stiskl rty k sobě, ale nic neřekl.

Biskup Vilém lidem pomáhal skrývat pokrevné před královou spravedlností. Věděli o tom, ale ještě to nebyli schopni dokázat. Rachelle si nebyla jistá, jestli si biskup staví svou armádu pokrevných, nebo je zkrátka jen bláhový a zveličuje šance pokrevných zůstat příčetnými lidskými bytostmi. Tak nebo tak, byl to pokrytec, protože je také každou neděli v kázáních odsuzoval a sliboval jim smrt.

„Je to lež,“ řekla Rachelle. „Hvozdu nikdo neuteče. Ale kdybyste nám ji předali, popravili bychom ji dřív, než by ublížila dalším lidem.“

„Nebyla jako vy...“

„Někoho zabila. Byla úplně stejná jako já. A já stejně jako ona zemřu za své hříchy a půjdu do pekla. Ale aspoň nejsem taková hlupačka, abych si myslela, že pokrevní nepřinesou smrt všem okolo.“

Pak ho odstrčila a odkráčela z místnosti.

„Vážně věříš, že přijdeš do pekla?“ zeptal se jí Erec.

„Nemám důvod, proč bych o tom měla pochybovat,“ opáčila Rachelle a schválně se nepodívala na svou ruku. Karmínového provázku kolem prstu si byla pořád intenzivně vědoma.

Konečně byli zpátky v Palais du Soleil. Zrovna vstoupili na rozlehlé hlavní nádvoří, kde se světlo lamp odráželo od mokrých zlato-modrých kostiček, které na zemi tvořily rozsáhlou mozaiku. Před pár minutami zvony odbily dvě hodiny ráno, ale z jednoho z velkých balkonů, které měli nad hlavami, se do noci linulo světlo a hudba a Rachele letmo zahlédla jasné zavíření hedvábných šatů.

„Ale vždyť jsi pokrevná,“ odporoval Erec a tázavě pozvedl obočí. Na lícních kostech se mu třpytily dešťové kapky. Navzdory špinavému kabátu a čapce, které měl na sobě, aby pronikl do kavárny, a i když byl promočený na kůži, stále vypadal elegantně jako nějaký namalovaný šlechtic.

„Věřím tomu právě proto, že jsem pokrevná,“ vyštěkla Rachele. „Nebo už jsi zapomněl, jak se pokrevní rodí?“

Ona na to vzpomínala s každým úderem srdce.

„Nezapomnělas spíš ty? Z pokrevných se stanou hvozďňané, pánové lesa a miláčci Požírače, který jim pak daruje život, aby mohli tančit tisíc let a nikdy nezemřít.“ Prohodil ta slova, jako by nic neznamenal, a dál si to uvolněně rázoval přes nádvoří. „A co nikdy nezemře, nemůže být zatraceno.“

Bezděky se zastavila. Na okamžik se ocitla zpátky ve Hvozdu a poslouchala hvozďňanova škodolibá slova: *Přináším dobré a přeradostné zprávy.*

„Věř mi,“ řekla, „že na to nezapomínám. Ani na vteřinku nemůžu zapomenout, že když budu žít dost dlouho, stane se ze mě jedna z těch nestvůr, které mi tohle provedly. A taky věz, že bych radši byla mrtvá a zatracená. Radši *budu*.“

Uvědomila si, že se třese. V dálce stále zvonila hudba, jako by celý svět byla ukázněná hrací skříňka a nikdo z nich nebyl zatracený.

Na rameni jí přistála Erecova ruka. „Ty jsi zvláštní žena, víš o tom?“

Pod jeho dotekem celá ztuhla a na okamžik se chtěla otočit a udeřit ho.

Přestože se Erec tvářil vědoucně, moci Velkého hvozdu doopravdy nerozuměl. Jako mnoho lidí považoval Požírače jen za mýtus,

který lidem vyprávěli hvozďňané. A na rozdíl od většiny lidí bral hvozďňany jako to nejlepší, co se mu kdy přihodilo. Když se z něj stal pokrevný, najednou byla z nemajetného levobočka králova pravá ruka. Nehledě na to, kolik toho napovídal o životě dlouhém deset tisíc let, nikdy mu doopravdy nedošlo, co by to znamenalo.

Vyrazila ze sebe nenadálý, soucitný smích. Čeká ho velké překvapení, a to brzo.

„Normální ženy hvozďňany nepřežijí,“ řekla.

„Tak je přežij o dalších deset tisíc let. To je pro nás jediné možné vítězství, nemyslíš?“

Najednou ji Erec popadl za ruku a přitáhl k sobě. Klopýtla o krok dopředu a její tělo se automaticky chtělo vytrhnout z jeho sevření a srazit ho k zemi. On ji ale snadno otočil jiným směrem a pak dalším, a najednou se pohybovali do rytmu hudby.

Tančili.

Rachelle na rozdíl od Ereca neznala žádné dvorské tance. On ji však provedl všemi otočkami a její tělo ho následovalo se stejně zvrácenou ladností, jako když bojovali. Tady jí ovšem, na kratičký okamžik – srdce jí bušilo až v uších, světlo na nádvoří se obtáčelo kolem ní – ta ladnost nepřipadala ani trochu zlá nebo smrtící.

Hudba ustala. Erec jí naposledy zatočil a pak si ji přitáhl zpátky do svého objetí.

„Deset tisíc let tohohle,“ vydechl. „Bylo by to tak hrozné?“

Rachelle chvíli trvalo, než dokázala promluvit. Srdce jí už tak prudce bušilo z tancování, a teď byla přitisknutá k jeho tělu a jeho ruce ji hřály na pase.

„Takhle by to ale nebylo,“ namítla. „Byli bychom nestvůry a žili bychom v lese.“

„Určitě? Třeba mají hvozďňané taky paláce a plesy.“

Zasmála se skoro něžně. „Pokud tomu dokážeš uvěřit, nejspíš tě označil úplně jiný druh hvozďňana než mě.“

„Ach tak... Ten tvůj nebyl na tvůj vkus dostatečně elegantní?“

Vzpomněla si na jeho tichý hlas, jak se smál a ponoukal ji. Vzpo-

mněla si na hrubou kůru stromu, která se jí zarývala do zad, když ji násilím rozevřel rty.

„Copak bys vzteklé zvíře označil za *elegantní*?“

„Možná ano, kdyby bylo dostatečně hezké.“ Sklonil se k ní o něco blíž. „Ale pokud ti to není po chuti, co třeba já? Jestli máš brzy zemřít, mohla by sis užít aspoň dnešní noc.“

Věděla, že jestli v jeho objetí zůstane ještě chvíli, tak ji políbí. Políbí ji a odvede si ji do svého pokoje a na krátký okamžik ji přiměje zapomenout na její krvavou minulost a na provázek na prstě a na temnotu, jež na ni čekala. Pokud mu to dovolí.

Kdysi dávno by ji taková nabídka urazila. Dokonce i těsně po příchodu do Rocamadouru, když si naplno uvědomila, že už nemá žádnou čest, o kterou by mohla přijít, ji přímo rozzuřilo, že pro něj její polibky neznamenal nic víc než polibky stovek dalších žen. Teď už ho ale znala tři roky, zachránil jí život v několika rvačkách a stal se jejím přítelem. Nedokázala ho za jeho hrátky nenávidět a ještě méně ho mohla nenávidět za to, že si myslí, že by mohla souhlasit. Byla pokrevná, protože dokázala souhlasit s čímkoli.

Vymanila se z jeho sevření, protože jí sice nezbyvala žádná čest, ale měla aspoň trochu hrdosti. Erec byl dobrý přítel, ale nebyl schopen lásky – jeho ženy byly krásné, zářivé kousky do sbírky a Rachelle neměla v úmyslu stát se jeho nejnovější trofejí.

„Dnes v noci si půjdu užít *spánek*. Ty si můžeš dělat, cokoli se ti zachce.“ Odvrátila se, ale on ji chytil za rameno.

„Pokud se pro dnešek máme rozloučit, musím ti říct toto – král tě zítra chce na svém levée.“

Levée byla obřadní ceremonie, při níž král každé ráno vstával z postele. Dvořané pleticharili, hádali se a přiváděli se na mizinu kvůli úplatkům, to vše jen proto, aby dostali příležitost se účastnit. Jako jedna z králových pokrevných měla Rachelle právo přijít, kdykoli chtěla, ale doposud se nikdy neobtěžovala.

„Proč?“ dotazovala se. Kromě toho, že ji přijal do svých řad, se o ni král Augustus-Filip nikdy nezajímal.

„To ti náš král laskavě sdělí, až bude chtít. Dobrou noc, mademoiselle.“ Erec předvedl přehnanou úklonu a odkvačil. Nejspíš se chtěl připojit k večírku tam nahoře. Rachelle se s povzdechem otočila opačným směrem a vlekla se k chladnému, stísněnému útočišti své postele.

Ať už jí král chtěl cokoli, nebude na tom záležet příliš dlouho. Nebude záležet už na ničem. Ta myšlenka v ní vyhloubila dutinu plnou ledového, zoufalého strachu, ale přesto ji i podivně osvobozovala.

Dlouho ležela zcela bdělá a zírala na tlumenou rudou záři provázku. Poté co jí ho hvozdňan přivázal k prstu, se ji už nepokusil zastavit, když se vypotácela z domu. Nepronásledoval ji, když běžela lesem a celou dobu klopytala, protože nebyla zvyklá na tu náhlou sílu ve svých končetinách.

Nepokoušela se jít domů. Kdyby se vesničané dozvěděli, co provedla, upálili by ji. Přivázali by ji ke kůlu a její vlastní rodina by zapálila hranici. Takový byl trest za to, že se člověk stal pokrevným, a přestože si to Rachelle zasloužila, pořád chtěla žít. Běžela, dokud nedorazila do Rocamadouru, kde úpěnlivě prosila, aby se mohla stát královou pokrevnou. Její rozsudek smrti byl odložen a ona mu mohla sloužit.

Nějakou dobu měla naději – ne pro sebe, ale pro svět. Hvozdňan jí sdělil, že Požírače mohou porazit jedině meče Joyeuse nebo Durendal a že jsou oba navěky pryč. Ale přestože Durendal zmizel před více než tisíci lety – říkalo se, že se roztříštil v bitvě –, Joyeuse sloužil jako korunovační meč pro krále Gévaudanu ještě před třemi sty lety, kdy ho lesodějka ukryla před šíleným králem Ludvíkem, aby mu zabránila v jeho zničení. Nikdo však nevěděl, kam přesně ho schovala, takže byla ztracena i tato čepel.

Tak si ten příběh vyprávěli lidé v Rocamadouru. Ale když ho Rachelle slyšela od tety Léonie, ta říkala toto: *Lesodějka otevřela dveře nad sluncem a pod měsícem a v hodině naší největší potřeby Joyeuse skryla.*

Když se jí Rachelle zeptala, co to znamená, teta pouze pokrčila rameny. Tehdy jí to připadalo jako další z tetiných nesnesitelně nejasných výroků. Avšak když se z Rachelle stala pokrevná – poté co jí

hvozdňan pověděl, že Joyeuse by mohl Požírače zabít –, dávalo jí to naději. Musela jen vyřešit hádanku a najít ten meč. Přesně jako v příbězích, které jako dítě milovala.

Jenže ona nebyla jako hrdinky z příběhů. A přestože prohledala město, dokud nenašla všechny dveře, branky, fontány a mozaiky, které na sobě měly slunce nebo měsíc, a třebaže na všech hodiny a hodiny hledala aspoň malinkatou stopu moci, nikdy nic nenašla. Dokonce ani nenašla někoho, kdo by slyšel verzi příběhu, kterou vyprávěla teta Léonie.

Nakonec se smířila s tím, že Požírače nikdy neporazí. Nikdy se nevykoupí. A tak přísahala, že až příště potká hvozdňana, aspoň pomstí tetu Léonii.

Jenže když ho dnes v noci konečně znovu spatřila, nedokázala udělat nic. Pořád byla jen bezmocná, vyděšená holčička.

Ne. Na konci se otočila k boji. Kdyby nebyl zmizel, tak by s ním bojovala.

Až se Požírač vrátí, její hvozdňan ji nepochybně znovu vyhledá. A až bude celý svět pokrytý Velkým hvozdem, už do něj nebude moci zmizet. Pak bude mít Rachelle svou šanci a zabije ho. Bez ohledu na cenu.

S tím slibem na rtech konečně usnula.

3

Její sny byly propletenou zmetí krve a chvějících se stromů. Rachel-
le se vymanila ze spánku a zalapala po dechu. Srdce jí bušilo až
v uších. Slunce ještě nevyšlo a v pokoji byla tma a ticho – obyčejná
lidská tma, která se s úsvitem vytratí.

Brzy o tu tmu přijde, stejně jako o světlo. Rachele přemítala, kolik
času jí přesně zbývá. Hvozdňan jí řekl: *Než letní slunce naposledy udat-
ně zalapá po dechu*. Znamenalo to do zimy? Do podzimu? Nebo do
letního slunovratu, po němž se dny začnou zkracovat?

Velký hvozd byl vždycky silnější o slunovratech, kdy se stídá příliv
a odliv slunečního světla. Letošní letní slunovrat bude už za tři týdny.

Při tom pomýšlení cítila Rachele chlad, prázdnotu a volnost záro-
veň. Pokud svět za tři týdny skončí, nemusela si už dělat hlavu s Ere-
cem nebo králem či nepokoji ve městě. Musela se připravit jen na své
střetnutí s hvozdňanem.

Možná by se ještě jednou mohla pokusit najít Joyeuse. Vzdala to už
před více než rokem, protože ztratila veškerou naději a úplně šlela oba-
vami. Ale teď... no, několik týdnů nebo měsíců to šílení ještě vydrží.
Vydrží to a pak zemře v boji a už se nebude muset trápit ničím dalším.

V dálce se rozezněly palácové zvony. Rachelle začala počítat údery, stejně jako každé ráno.

Pět... šest... sedm.

Zvony utichly. A pak si vzpomněla na levée.

Nemusela se starat o nic, ani o královny příkazy, ale pokud se chtěla znovu pokusit o hledání Joyeuse – a taky že chtěla, přímo musela –, pak by byl dobrý nápad, kdyby se vyhnula těžké urážce jeho osoby. Hledaným uprchlíkem se mohla stát za týden či dva, zatím to počká.

Rachelle vystřelila z postele. Královské levée začínala v osm a král byl známý svou nesnášenlivostí vůči osobám, které na jakýkoli dvorský obřad přišly pozdě. Hodina byla víc než dost času na to, aby se dostala do královských komnat, ale pokud si před jednotvárnou ceremonií chtěla dát něco k snídani, musela se dostat do jídelny stráží, tedy až na druhou stranu paláce.

Naštěstí na sobě stále měla včerejší uniformu. Připjala si opasek, ani se neobtěžovala vzít si meč a vyběhla ze dveří. Ještě před rozedněním si už klapala temnou chodbou a znovu si zaplétala vlasy. Začala sbíhat po schodech, ale pak se jednoduše přehoupla přes zábradlí na odpočívadlo pod sebou. Náraz jí otrásl do morku kostí, tak moc, že dokonce zavravorala na stranu...

A vrazila přímo do mladého muže, který vybíhal schody.

Ve zlomku vteřiny ho přirazila ke zdi a u krku mu držela svůj nůž. Jejich tváře byly vzdálené sotva na šířku dlaně; pod paží cítila, jak se mu zvedá a klesá hrud'. Pak její mysl dohnala její tělo a Rachelle si uvědomila, že mladík není ozbrojený.

„Co tady děláš?“ zeptala se.

„Ehm, utíkal jsem před nájemnými vrahy,“ odpověděl. „A teď mi někdo vyhrožuje nožem.“

„Cože?“ nechápala Rachelle, ale pak zaslechla muže, jak za ním dusají do schodů. Otočila se a spatřila odlesk vytažených čepelí.

Byli tři, všichni měli rapíry a ona jenom dýku. Byl by to žalostně nerovný boj, kdyby ovšem byla člověk.

I tak to byl žalostně nerovný boj, jen byl zkrátka nerovný v její pro-

spěch. Prvního Rachele zneškodnila jednoduchým kopancem do hlavy, pak se otočila a rukojetí své dýky vykryla čepel druhého. Otočit, šknout a rapír mu vylétl z ruky – když ho rukojetí své dýky udeřila do čela, uvědomila si, že zapomněla, jak jsou lidé slabí.

Třetí po ní vystartoval s rapírem a dýkou a ze způsobu, jak s nimi otáčel, poznala, že je opravdu dobrý. Nejspíš byl lepší šermíř než ona. Ale jí teď srdce burácelo radostí z boje, v uších jí zpívala krev a on jí připadal směšně pomalý, jako by se pohyboval v medu. Dostala se do jeho osobního prostoru, popadla ho za ruku, ve které třímal meč, a vykloubila mu ji. Skoro až moc jednoduché. Pár dobrých kopanců a šel k zemi.

Ohlédla se na muže, kterého pronásledovali. Byl šlachovitý, měl hranatý obličej s ostře řezanými rysy, který trochu zjemňoval lehce zvednutý nos, a světle hnědé vlasy – nemohl být o moc starší než ona. Na jeho rysech nebylo nic pozoruhodného – žádná Erecova vytesaná krása –, a přesto jí připadaly vzdáleně povědomé. Seděl na schodech a sledoval ji, jak bojuje, lokty měl položené na kolenou a ruce v rukavicích volně položené. Pozoroval ji s pronikavým, obezřetným klidem.

„Neměl jsi spíš pokračovat v útěku?“ zeptala se.

„Copak jsi měla v plánu prohrát?“ Zněl zdvořile a zvědavě.

„Ne.“ Přšla k nejbližšímu rádobu zabijákovi, stáhla mu opasek a začala ho svazovat. „To snad nikdo.“

„Jsi pokrevná. Nemohli mi ublížit, pokud bys to nedovolila.“ Pokrčil rameny. „A kdybys mi chtěla ublížit ty, nikdy bych ti nedokázal utéct a není tu nikdo, kdo by mě slyšel křičet.“

Rachele začala svazovat druhého muže. „Myslíš, že ti chci ublížit?“

„Nevím. Chceš?“ zeptal se odlehčeným, tichým hlasem, ona si ale všimla napětí v jeho čelisti a ve svalech na jeho pažích. Cítila, jak mu pod klidným zevnějškem svižně pulzuje krev.

Rachele věděla, že to od ní není spravedlivé – po tom, co provedla, by ji měli podezřívát všichni –, ale i tak se na okamžik téměř nedokázala nadechnout, jak ji dusil bezmocný vztek.

Vytáhla jeden ze svých nožů a mrštila s ním tak, až se zabodnul do zdi na dva prsty od jeho hlavy.

Skoro sebou necukl.

„Ten nuž si nech,“ řekla. „Třeba si s ním budeš připadat víc v bezpečí.“

Oči se mu trochu rozšířily a začal otevírat ústa.

„Neděkuji mi,“ dodala a utáhla poslední uzly na třetím zajatci. „Běž najít nějakého strážného, který se postará o vězně. Já si jdu dát snídani.“

Otočila se a odešla. Na druhou stranu paláce se dostala bez nehody, dokonce v jídelně stihla ukořistit několik rolek, ještě než hodiny odbily půl. *Fůra času*, pomyslela si.

A pak se ztratila. Do královského křídla skoro nechodila a jedna obrovská místnost obložená zlatými úponky listů a kudrlinkami vypadala jako druhá. Než se dostala do předpokoje královny ložnice, bylo osm pryč a slunce konečně vyšlo.

Rachelle si vzpomínala na dobu, kdy slunce v létě vycházelo před sedmou ráno. Lidé říkali, že kdysi dávno slunce vycházelo ještě dřív, ale to si dokázala představit jen těžko.

Předpokoj byl samozřejmě naprosto přecpaný lidmi, kteří čekali, až budou moct dovnitř, jako hemžící se masa brokátu, krajky a napudrovaných paruk. Nad tím vším se vznášel puch pomády. Rachelle se prodírala davem, jak nejrychleji mohla, a snažila se nemyslet na to, jak by ji král mohl potrestat.

Pak spatřila mladíka, kterého předtím zachránila, jak stojí poblíž dveří se strážnými po boku.

„Má nějaké potíže?“ zeptala se jednoho ze strážných.

„Ne,“ opáčil.

„Čekám, až budu moct dovnitř,“ řekl mladík se stejně jízlivým klidem jako předtím.

„Tak půjdeš teď,“ řekla a popadla ho za rameno. „Se mnou.“ Přinejmenším jí poslouží jako výmluva.

„Mademoiselle...“ vykřikl jeden ze strážných.

„Věřte mi,“ přerušil ho mladík, „s ní se hádat nechcete.“

Rachelle ho zatáhla dovnitř. Král si právě natahoval punčochy

a místnost byla už teď přeplněná – samozřejmě zde byli královi komorníci, ale také šlechtici, kteří zrovna měli přešťastný den a dostalo se jim privilegia podat králi modlitební knížku, košili a břitvu. Byl zde i velký dav dalších urozených, ministrů a tajemníků, kteří si vyhádkali povolení ke vstupu během jednoho z kýžených prvních pěti příchodů. Brzy budou vpuštěni královi nelegitimní potomci a tehdy bude místnost skutečně přecpaná. (Podle tradice jako šestí vstupovali královi dědicové, král se ovšem se svou právoplatnou manželkou obtěžoval zplodit pouze jednoho syna a ten zemřel před třemi lety.)

Dav byl ještě lidnatější než ten v předpokoji. Rachelle se skrz něj protlačila mezi nimi – lidé rozhořčeně mručeli, ale jen dokud nespátřili její kabát, pak nervózně odvrátili pohled. Tak ať. Jenom okolo nich chtěla projít ke králi, a buď ho potěšit, nebo rozčílit natolik, aby ji na levée už nikdy nezval.

Prodrala se davem zrovna ve chvíli, kdy se král postavil. Stuhly na botách měl konečně zavázané. Erec mu seděl u nohou – speciální výsada pokrevných – a domýšlivě se ušklíbal.

Rachelle poklekla na koleno a mladíka stáhla s sebou. „Vaše Veličenstvo,“ řekla.

Nejvyšší, nejmocnější a nejskvělejší kníže Augustus-Filip II., z Boží vůle král Gévaudanu a ochránce Vaskoňských teritorií, na ni shlédl zpoza svého proslulého nosu.

„Pro nedochvilné služebníky nemám příliš využití,“ řekl po chvíli odměřeného ticha.

Rachelle přejel mráz po zádech – věděla, že na ni všichni v místnosti zírají a čekají, jak s ní král naloží.

Ale co vlastně mohl dělat? Byla pokrevná, takže nad ní už byl vynešen rozsudek smrti.

„Omlouvám se, pane,“ řekla, „ale zachraňovala jsem tohoto muže před třemi zabijáky. Myslím, že byste si měl promluvit se strážnými.“

„Dobré ráno, otče,“ ozval se mladík vedle ní. „No. Zatím tedy nebylo úplně nejlepší, ale ohledně zbytku neztrácím naději.“

Počkat. Ona zachránila jednoho z králových levobočků? Rachelle

po mladíkovi střelila pohledem. Tak proto jí jeho obličej připadal tak povědomý: přestože ji matčin odkaz štědře rozmělnil a zjemnil, pořád bylo patrné, že zdědil královu bradu.

„Opravdu tě zachránila?“ zeptal se král Augustus-Filip.

„Ano,“ přitakal mladík. „Porazila tři ozbrojené muže, svázala je jejich vlastními opasky a dala mi nůž. Bylo to velice působivé.“

„Aha,“ řekl král a pohlédl na Rachele. „V tom případě možná nejsi tak nedochvilná.“

„Pane?“ zeptala se Rachele ostražitě. Erec působil dojmem, že se každou chvíli rozchechtá – ať už se dělo cokoli, rozhodně to nebylo nic dobrého.

Král položil jednu ruku na mladíkovu hlavu a upřel pohled na houf lidí. „Toto je Armand Vareilles, můj úctyhodný syn,“ pronesl tichým hlasem, který ale přesto vyplnil celou místnost.

To není možné, pomyslela si zděšeně a zírala na Armandovy rukavice – ale jistě, tohle by vysvětlovalo Erecův potlačovaný smích.

Rachele se u dvora nezdržovala, ale i ona věděla, kdo je Armand Vareilles. Před šesti měsíci nebyl nikdo, ale teď ho znal celý Gévaudan. Všichni věděli, že je králův levoboček, který poté, co se jeho matka ocitla v nemilosti, vyrostl na venkově. Že ho minulou zimu označili hvozdnané, že odmítl zabít a značka na jeho kůži zůstala černá, přesto však byl doposud naživu.

Že mu rozzuřený hvozdnan usekl ruce.

Samozřejmě to byla lež. Hvozdnané se svého nároku jen tak nevzdávali – pokud někoho označili, buď ho dostali, nebo se postarali, aby zemřel. Armand Vareilles byl obyčejný vychytralý lhář, který při nějaké nehodě přišel o ruce, pak si vytetoval falešnou značku a přišel ke štěstí pomocí lítosti ostatních.

Ale většinu poddaných přesvědčil. Označovali ho za svatého, za žijícího mučedníka. Na památku jeho neposkvrněnosti si na domy kreslili bílé fleur de lis a v jeho jméně volali po vyhlazení králových pokrevných. Protože jestliže se on dokázal hvozdnanům vzepřít a přežil, jakou výmluvu měli ostatní?

A nezbožňovali ho jen poddaní. Zbláznili se do něj i někteří šlechtici. Takže i když se Armand Vareilles stal symbolem těch, kteří proti králi reptali, musel ho obklopit přepychem. Dokonce mu ze stříbra nechal vyrobit umělé ruce. Proto ho těma rukama v rukavicích nikdy neviděla pohnout.

„Za tři dny,“ pokračoval král, „mě spolu se zbytkem dvora doprovodí zpátky do Château de Lune. Jako projev uznání jeho postavení a rovněž i za hrdinství, jež nedávno projevil, a vzhledem k zákeřnému nepokoji, který panuje v království, mu přiděluji jako osobní strážkyňi jednu ze svých pokrevných, Rachele Brinonovou.“

„Cože?“ vyhrkla Rachele. Byla tak překvapená, že jí bylo zcela jedno, jestli všichni uslyší rozhořčení v jejím hlase.

Musela najít Joyeuse. Když se jí to nepodaří, bude muset ochránit co nejméně lidí, dokud se hvozdňan nevrátí a ona nedostane šanci ho zabít. Nechtěla své poslední dny strávit strážením falešného svatouška v dusivě elegantním Château de Lune, který byl opředen starobylými kouzly, takže se do něj nemohly dostat žádné lestváry.

Pokud ale zběhne teď, v každém případě se z ní okamžitě stane hledaná uprchlice.

Armand stiskl rty a pohledem těkal z ní na Ereca a zase zpátky – pak se náhle usmál a naklonil se k ní. „Ještě můžeš použít ten nůž,“ zamumlal.

Rachele na něj zlostně pohlédla, ale než mohla odpovědět, nastal další tlumený rozruch. Vzhledla a spatřila, jak si to někdo rázuje davem, a celé tělo jí okamžitě ztuhlo odporem.

Byl to biskup Vilém.

Biskup byl vysoký, pobledlý muž s řídkým světlým plnovousem. Ústa měl permanentně sraštělá a jeho oči byly jako dva černé korálky. Na hrudi se mu třpytil masivní stříbrný přívěsek ve tvaru Zásvitovy pravé ruky, která měla krvavý pahýl vykládaný rubíny. Na komkoli jiném by ruka představovala symbol víry, ale Rachele se vždycky zdálo, že na biskupovi vypadá jako trofej z bitvy.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho král. „Přicházíte se svou obvyklou zá-

dostí? Bohužel vám musím sdělit, že stále nemám žádné nové pokrevné, které bych vám mohl přidělit.“

Biskup okamžitě po příchodu do Rocamadouru začal rozhlašovat, že jelikož král nemá pravomoc odpouštět hříchy, pokrevní by neměli být v jeho péči. Namísto toho by měl všechny kající smrtící válečnický dostat na povel biskup osobně – pro dobro jejich duší.

„Ne,“ prohlásil biskup svým hlubokým, sametovým hlasem. Kdyby jeho slova nezněla tak příjemně, lidé by toho fanatika svým smíchem už dávno vyhnali z města. „Přišel jsem s jinou žádostí. Propustíte do mé péče mademoiselle Brinonovou.“

Rachelle na okamžik nemohla uvěřit tomu, co právě slyšela. Biskup jí doposud nevěnoval žádnou pozornost s výjimkou posměšků, kterými častoval i všechny ostatní pokrevné.

Lidé si šuškali a zírali na ni a na biskupa. Nejspíš se podívovali tomu, jak blahosklonně projevil znepokojení o její duši.

Rachelle ovšem věděla svoje. Nejspíš se rozhodl, že si z ní udělá svou osobní zbraň.

Napřímila se. „Já mám také žádost,“ prohlásila hlasitě. „Zatkněte biskupa za ukrývání uprchlých pokrevných. D’Anjou a já jsme včera v noci jednu našli a spolu s ní rebely, kteří se nás pokusili zabít.“

„A ty si myslíš, že jsem jim pomáhal?“ otázal se nesnesitelně klidně biskup.

„Všichni vám byli zběsile oddaní,“ řekla, přestože to samozřejmě nebyl důkaz.

Najednou si zřetelně uvědomovala, jaké je v místnosti ticho. Všichni jí upřeně pozorovali. Nikdo jí neuvěří. Lidé chtěli, aby jim pokrevní sloužili a chránili je, ale nikdy, za žádných okolností, je nehodlali poslouchat.

Biskup jí věnoval soucitný pohled. „Mrzí mě, že ti ublížili, dcero. Nikdy jsem nechtěl, abys přišla k újmě.“ Hlas mu přímo přetékal něžným zármutkem, ze kterého dámy ronily slzy do kapesníků a pak přidávaly další mince do sbírky. „Proto bych chtěl, abys šla se mnou: aby ses mohla smířit s bohem a najít mír.“

„To bych se radši zpovídala ďáblovi,“ procedila Rachelle.

„Tak dost,“ rozkázal král znuděným hlasem. „Můj drahý biskupe, nemohu vám dát mademoiselle Brinonovou, jelikož bude zaneprázdněná hlídáním mého nejdražšího syna.“ Pohlédl na Rachelle. „Rozumíš svým rozkazům?“

Rozuměla. A vůbec neměla v úmyslu se jich držet. Bude těžké hledat Joyeuse, až ji budou královi muži hledat pro dezerci. Ale o něco takového se teď nemohla starat.

Teď krále uposlechně. V noci zmizí.

„Jak Vaše Veličenstvo přikazuje,“ řekla a sklonila hlavu.

Rachelle bušilo srdce v uších. Matně si uvědomovala, že se kolem shromáždil mumlající a šeptající dav, ale v tu chvíli na ničem nezáleželo víc než na bolesti, která se jí šířila od lícni kosti, na níž právě přistála rána pěstí.

O dva kroky dál Justine Leblancová vycenila zuby. „Nuže?“

Ted', pomyslela si Rachelle a prudce vykopla, stejně jako už třikrát předtím. Justine uskočila a její výpad zablokovala – Rachelle změnila směr, popadla ji za rameno a obě je strhla k zemi.

Dalších pár okamžiků se slilo dohromady. Justine nebyla bojovnice, která by se po pádu na zem hned vzdala. Škubala sebou, kopala a velice účinně se do Rachelle strefovala lokty. Na strategii už nebyl prostor, teď přišla řada na bezprostřední, doběla rozpálené rány...

A pak jí Justine zkroutila ruku za zády. Rachelle sebou trhla a podařilo se jí vyškubnout ze sevření protivnice, ale jakmile se uvolnila, s prasknutím si vykloubila rameno a pocítila pronikavou bolest. Zalapala po dechu a jen stěží potlačila výkřik.

I Justine zalapala po dechu. Vždycky se bála, že by mohla Rachelle doopravdy ublížit.